

Arrest

nr. 293 715 van 5 september 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2023 en gelet op de beschikking van 23 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BOUJDAINI *loco* advocaat B. DHONDT en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pashtoun te zijn van etnische afkomst en soennitische moslim te zijn. U bent geboren en opgegroeid in het dorp Ahmadkhel in het district Tagab, provincie Kapisa. U woonde daar samen met uw ouders, broer, zus, paternale oom en zijn vrouw. U ging naar school tot de tweede graad en hielp uw vader op het veld.

Uw huis werd aan het einde van de zomer van 1397 (23 september 2018) door een Amerikaans vliegtuig gebombardeerd. Hierbij kwamen uw ouders en zus om het leven. Uzelf was niet aanwezig en ging met uw paternale oom, zijn vrouw en uw broer eten bij uw schoonvader.

Na het bombardement trok u in bij uw bureu. U vulde uw dagen met het opruimen van stof en puin. Ongeveer anderhalve maand later kwam de taliban voor de eerste keer langs. Ze vonden dat u wraak moest nemen voor de dood van uw ouders. Uw paternale oom wees het verzoek af. Hierna kwamen ze nog een tweede keer langs. U werd met geweld meegenomen naar Khalaidro. U werd er geslagen, gemarteld en verloor er drie tanden. U verloor het bewustzijn en ontwaakte in het Alhaj Meskinyar ziekenhuis. Daar verbleef u op de tiende dag van de zevende maand in 1397 (2 oktober 2018) voor zo'n 24 uur. Na uw ontslag vertrok u direct uit Afghanistan. Uw paternale oom had tijdens uw ziekenhuisopname een smokkelaar geregeld.

U reisde illegaal vanuit Afghanistan naar België. U vertrok in de zevende maand van het jaar 1397 (september 2018 – oktober 2018) en kwam aan in België op 11 augustus 2021. De volgende dag diende u een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende originele documenten voor: uw eigen taskara, de taskara van uw vader en uw broer, twee documenten betreffende een ziekenhuisopname, alsook de enveloppe waarin deze naar u opgestuurd werden en een attest betreffende uw tanden. U legde ook een video neer. Ook legde u twee kopieën neer: een foto van uw huis en een foto van uw overleden vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stelt het CGVS vast dat u niet de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Er kan omwille van onderstaande redenen echter geen geloof gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Wat het bombardement op uw huis betreft, kan geen geloofwaardigheid aan uw verklaringen gehecht worden omwille van volgende redenen:

U verklaart dat een Amerikaans vliegtuig verantwoordelijk is voor het bombardement op uw huis. U kan dit echter niet staven. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud haalt u aan dat uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) fouten bevatten. Zo verklaart u dat u, na het voorlezen van uw verklaring, aanhaalde dat uw verklaring drie fouten bevat. Het gaat om een foutief genoteerde datum, de tijdsperiode tussen de bezoeken van de taliban die een of anderhalve maand kon zijn – enkel een maand werd genoteerd, alsook over het feit dat u verklaarde dat het bombardement uitgevoerd werd door de buitenlandse troepen (CGVS p. 3). Er werd echter genoteerd dat het bombardement gepleegd werd door een onbekend vliegtuig (vragenlijst CGVS vraag 5). U heeft uw verklaring ondertekend, waardoor u geacht wordt hiermee akkoord te gaan. Verder, wanneer een verklaring na het lezen nog wordt aangepast, wordt dit ook steeds duidelijk aangegeven op de vragenlijst. Uw verschooning hieromtrent betreft blote bewering. De aangehaalde fouten verklaren ook niet hoe u weet dat de buitenlandse troepen, de Amerikanen, verantwoordelijk zijn voor het bombardement op uw huis zoals uzelf verklaart (CGVS p. 9). U hiernaar gevraagd verklaart u dat er verder van uw huis velden, twee huizen en een stal zijn en de buitenlanders tot daar kwamen. Verder verklaart u dat de taliban aan het schieten was vanaf de kant van uw huis (CGVS p. 9). Deze verklaring maakt echter nog steeds niet duidelijke hoe u met zekerheid kan zeggen dat de Amerikanen verantwoordelijk zijn voor het bombardement. Op het moment van het bombardement was u ook niet aanwezig in het dorp. U ging met u paternale oom, diens vrouw en uw broer eten bij uw schoonvader (CGVS p. 9).

Dit maakt dat u op het moment van de feiten niet aanwezig was en dus ook het vliegtuig verantwoordelijk voor het bombardement niet zelf heeft waargenomen. Tot slot kan ervan uitgegaan worden dat het bombardement een ernstige, ingrijpende gebeurtenis is in uw leven. U verloor er uw beide ouders en uw zus. Er kan dan ook verwacht worden dat u deze gebeurtenis exact kan situeren in de tijd. U slaagt hier echter niet in. U gevraagd naar wanneer het bombardement precies plaatsvond, antwoordt u dat het aan het begin van de laatste maand van de zomer van 1397 was (CGVS p. 9).

Verder slaagt u er niet in te bewijzen dat het bombardement dat plaatsvond wel degelijk op uw huis was. U legt een foto van een verwoest huis neer, maar kan op geen enkele manier aantonen dat het wel degelijk om uw huis gaat. U legt ook een video neer, maar opnieuw toont u niet aan het uw woning betreft. U verklaart dat uw schoonvader en oom deze video maakten (CGVS p. 7). Echter bent u niet op de video te zien, alsook zijn er geen familieleden van u op de video te zien.

Ter staving van het bombardement legt uw ook een foto van uw overleden vader voor. Allereerst slaagt u er op geen enkele manier in aan te tonen dat dit wel degelijk uw vader is. Ter staving van uw relaas legde u de taskara van uw vader voor. Deze taskara toont echter niet aan dat hij effectief uw vader is, noch dat hij de overleden man is op de voorgelegde foto. De taskara betreft een kinderfoto waardoor een vergelijking niet mogelijk is. Ook maakt de foto niet duidelijk hoe deze persoon om het leven kwam. In het bombardement verloor u uw moeder en zus. Van hun overlijden kan u geen stukken voorleggen. U gevraagd naar hoe het komt dat u enkel van uw overleden vader een foto heeft, verklaart u dat het een schande is om foto's te laten nemen van hem (CGVS p. 9). Deze verklaring vergoelijkt niet waarom u een foto van uw overleden vader heeft, maar niet van uw overleden moeder en zus. Verder kan u ook geen overlijdensaktes voorleggen.

Wat uw eigen problemen met de taliban betreft kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omwille van volgende redenen:

Allereerst is het bevreemdend dat de taliban na het bombardement één of anderhalve maand wachtte alvorens bij u langs te komen (CGVS p. 9-10). Daar waar u verklaart dat ze wouden dat u zich bij hen voegde om wraak te nemen voor de dood van uw ouders (CGVS p. 10), kunnen de nodige vraagtekens geplaatst worden bij het feit dat de taliban hier zo lang mee zou wachten. Zeker gezien het feit dat u verklaart dat er veel talibanleden kwamen kijken naar de restanten van het bombardement (CGVS p. 8), alsook ze naast uw huis aan het vechten waren (CGVS p. 10), is het bevreemdend dat zij u niet vroeger opzochten. Verder kan verondersteld worden dat u in staat bent deze ingrijpende gebeurtenis concreet te specificeren in de tijd, maar u heeft het echter over ongeveer de laatste maand van de zomer of de eerste maand van de herfst (CGVS p. 10).

Ook is het gezien de context in Afghanistan bevreemdend dat u het eerste bezoek van de taliban niet serieus nam (CGVS p. 10). U gevraagd naar wie u precies kwam opzoeken, verklaart u dat het de mensen van M.M., het hoofd van de aanwervingen, waren. U slaagt er niet in meer concrete informatie te geven over deze personen, alsook niet over M.M. (CGVS p. 10).

U beweert dat de taliban u gedwongen wil rekruteren. Er dient echter gewezen te worden op het feit dat dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAArapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Wanneer de taliban voor een tweede maal bij u langskwam, werd u met geweld meegenomen naar Khalaidro. U werd daar gefolterd en gemarteld waardoor u drie tanden verloor (CGVS p. 10-11). U gevraagd naar door wie u gemarteld werd, kan u hier geen antwoord op geven (CGVS p. 14).

Ter staving van het verlies van uw drie tanden legt u twee Afghaanse documenten voor, alsook een document van een Belgische arts. Deze documenten bevestigen louter het feit dat u drie tanden mist, maar vormen geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw tanden verloren hebt. Hoe dan ook is het bevreemdend dat de taliban u zou martelen, daar zij als doel hadden u te rekruteren.

Verder kunnen er de nodige vraagtekens geplaatst worden bij de ernst van de bedreigingen die u ontving. U verklaart dat de taliban nog steeds naar u opzoek is. U weet dit omdat de taliban uw oom aansprak; als ze ooit te weten zouden komen dat uw oom u gelopen heeft of nog contact met u heeft, zullen ze hem niet laten gaan (CGVS p. 13). Gezien uw familie u zowel geholpen heeft het land te verlaten, alsook nog contact met u had, is het niet onredelijk te veronderstellen dat zij toch enige vrees kennen. U verklaart echter dat uw oom en broer nog steeds in hetzelfde dorp wonen (CGVS p. 4) en dat alles goed gaat uw oom (CGVS p. 13). Ook verklaarde u dat er geen incidenten meer plaatsvonden tussen u en uw familie (CGVS p. 14). Wat uw broer betreft verklaart u dat hij zijn fysieke krachten verloren heeft en dat de taliban hierdoor geen interesse in hem heeft (CGVS p. 13). U kan hieromtrent geen bewijsstukken voorleggen, waardoor aan deze blote bewering geen geloof kan worden gehecht. Bovenstaande verklaringen overtuigen niet en ondergraven de geloofwaardigheid van uw relaas compleet.

Uw reisroute doorkruiste in Europa Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk. In voorgenoemde landen verzocht u niet om internationale bescherming (CGVS p. 13). Toch kan verwacht worden dat wanneer u een dermate erge vrees heeft, u een aanvraag om internationale bescherming zou indienen in het eerste, veilige, Europese land waar u in aankomt.

Naast de eerder besproken documenten legt u ook uw eigen taskara voor. Bij DVZ verklaarde u dat uw taskara vernietigd werd in het bombardement (vragenlijst DVZ p. 10 – vraag 25). Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud uw originele taskara voorlegt, wordt u geconfronteerd met uw eerdere verklaring. Als antwoord geeft u dat u uw taskara verloren was in het bombardement, dat hij onder het puin lag, maar dat uw oom deze later vond en u opstuurde (CGVS p. 7). In dit opzicht is het echter bevreemdend dat u een originele, spierwitte, ongekreukte taskara kan voorleggen. U hiernaar gevraagd verklaart u dat u uw taskara in een stalen doos bewaarde en dat deze hierdoor niet vuil is (CGVS p. 8). Deze verklaring vergoelijkt echter niet hoe het mogelijk is dat een identiteitsdocument in perfecte staat vanonder het puin gehaald wordt – ook al bevond het document zich in een stalen doos – alsook niet hoe een document ongekreukt de briefpost van Afghanistan naar België doormaakt. Er kunnen de nodige vraagtekens geplaatst worden bij de echtheid van deze taskara, net als bij de bewering dat uw huis vernield zou zijn. Ook legde u de taskara van uw broer voor. Deze heeft echter geen bewijswaarde wat uw zaak betreft, daar deze hoogstens zijn identiteit zou kunnen staven, niets meer. Over het geheel van documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat–generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielaanvraag bijzonder relatief.

Tot slot dient er in het kader van de vermeende verwestering - waar uw advocaat gewag van maakte - gewezen te worden dat u op geen enkele manier aantoonbaar dat uw huidige levensstijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren in Afghanistan. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u immers meermaals gevraagd of er nog andere redenen zouden zijn waarom u niet kan terugkeren naar Afghanistan. Uzelf verklaart echter van niet (CGVS p. 8), waarop aldus uw advocaat aan het einde van het persoonlijk onderhoud aanhaalt dat u verwesterd bent (CGVS p. 15). U hierop gewezen heeft u het over vrije banden met vrouwen en dat dit een misdaad is in uw land van herkomst (CGVS p. 16). Uw ideeën betreffende uw nieuwe, Westerse identiteit zijn echter zeer oppervlakkig en bovendien verklaarde uzelf dat u nog steeds gelooft (CGVS p. 3). Bovendien kan u ook niet aannemelijk maken hoe de taliban op de hoogte zou zijn van uw leven hier (CGVS p. 16).

Aldus blijkt uit voorgaande dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Afghanistan diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf](#), de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>
[PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf](#)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzakelijk in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hadden met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden at u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

*Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn.*

Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van

2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van “[a]rtikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna “Vluchtelingenconventie”) en de artikelen 48/3 t.e.m. artikel 48/6 en artikel 57/1, §4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (“Vreemdelingenwet”), artikel 24 van het Handvest van Grondrechten, artikelen 2 en 3 juncto 13 EVRM, artikel 10 lid 3 onder b) van de Procedurerichtlijn en de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur”.

In een eerste onderdeel geeft verzoeker een uitgebreide en hoofdzakelijk theoretische uiteenzetting inzake de geloofwaardigheidsbeoordeling door het CGVS. Verder meent verzoeker dat de plausibiliteitsbeoordeling door verweerder heel erg dun is en betoogt hij als volgt:

“Ten eerste haalt verwerende partij aan dat verzoeker 3 verbeteringen wenste aan te brengen met betrekking tot zijn interview bij DVZ. Hierbij stelt zij dat verzoeker de verklaring heeft ondertekend en daarom geacht werd akkoord te gaan met wat genoteerd stond.

Concreet ging het om een feit dat verzoeker bij DVZ zou hebben aangegeven dat een onbekend vliegtuig zijn huis had gebombardeerd, terwijl hijzelf stelt dat het om een buitenlands vliegtuig ging. Daarnaast ging het om de periode tussen twee bezoeken van de taliban, waarbij verzoeker verklaard zou hebben dat het 1 of anderhalve maand ertussen zou zijn, terwijl er slechts één maand genoteerd staat.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat verzoeker het nut niet inziet om een mogelijkheid te voorzien om kleine correcties aan te brengen aan het DVZ interview wanneer deze nadien tegen hem gebruikt worden bij een geloofwaardigheidsbeoordeling.

Het betreffen details waarvan het erg aannemelijk is dat ze verkeerd genoteerd werden. Bovendien heeft verzoeker ook geen enkel motief om de waarheid over de periode tussen de twee taliban bezoeken achter te houden.

Of het nu om 1 of anderhalve maand ging doet er op zich weinig toe. Verzoeker stond er aan het begin van zijn interview op het CGVS echter op de precieze periode aan te geven.

Met betrekking tot het feit of het nu om een onbekend vliegtuig dan wel een buitenlands vliegtuig ging, wenst verzoeker te verduidelijken dat hij het vliegtuig zelf niet heeft gezien en dat hij veronderstelt dat het om een buitenlands vliegtuig gaat dat zijn huis heeft gebombardeerd.

Dat blijkt ook uit verzoeker verklaringen: [...]

Verzoekers veronderstelling dat het om een buitenlands vliegtuig ging is met andere woorden wel degelijk begrijpelijk. In elk geval staat het vast dat het geen vliegtuig van de taliban was gezien de taliban in die periode geen gebruik maakten van vliegtuigen.

Het moest daarom wel gaan om een buitenlands vliegtuig ofwel om een vliegtuig van de door de NAVO ondersteunde voormalige Afghaanse overheid.

Verder verwijt verwerende partij dat verzoeker de gebeurtenis niet exact kan situeren in de tijd, hetgeen verwerende partij opmerkelijk vindt gezien het ingrijpende gebeurtenis was in verzoekers leven.

Verwerende partij verliest hier uit het ook dat verzoeker op het moment van de gebeurtenissen nog erg jong was (15 jaar), dat hij ook nog 2 jaar onderweg is geweest van Afghanistan naar België, en dat zijn interview op het CGVS 3 en half jaar na de gebeurtenissen plaatsvond. Dit maakt het erg begrijpelijk dat verzoeker geen exacte datum kan plakken op de feiten.

Daarenboven gaf verzoeker wel een vrij precieze indicatie van het moment van de gebeurtenis, met name 'in het begin van de laatste maand van de zomer'. (CGVS NPO, p. 9)

Verwerende partij tilt daarom buitenproportioneel zwaar aan het feit dat verzoeker niet de precieze datum kon geven van het bombardement.

Verder verwijt verwerende partij het verzoeker dat hij niet kan bewijzen dat het bombardement wel degelijk op zijn huis plaatsvond. Het is voor verzoeker echter onmogelijk om dit zwart op wit aan te tonen. Afghanistan is geen sterk administratief uitgebouwd land. Bovendien was het huis reeds vernietigd op de moment dat verzoeker er aan kon denken om bewijzen te verzamelen dat het zijn huis was, waardoor het vinden van bewijzen des te moeilijker was. Tot slot was verzoeker slechts 15 jaar om het moment van de feiten waardoor het begrijpelijk is dat hij niet meteen er aan dacht om duidelijke documenten te verzamelen over het eigendom van het huis.

Door eisen dat verzoeker moet bewijzen dat het zijn huis was dat gebombardeerd werd, maakt verwerende partij het in feite onmogelijk voor verzoeker om zijn vluchtrelaas geloofwaardig te maken. Verzoeker maakte het aan de hand van de voorgelegde video van zijn huis, een foto van overlijden vader wel degelijk aannemelijk dat zijn huis gebombardeerd door de NAVO dan wel het door de NAVO gesteunde voormalige overheidsleger.

Voorts vindt verwerende partij het bevreemdend dat de taliban één of anderhalve maand na het bombardement wachtte alvorens bij verzoeker langs te komen. Verwerende partij geeft echter geen enkele ernstige reden waarom dit zo vreemd zou zijn. Ze verwijst naar het feit dat de taliban wilden dat verzoeker wraak zou nemen voor zijn ouders en er veel talibanleden kwamen kijken naar de restanten van het bombardement.

Verwerende partij lijkt er volledig aan voorbij te gaan dat de dood van verzoekers ouders en zus een bijzonder traumatisch ervaring was voor verzoeker die op dat moment slechts 15 jaar oud was. Het is volstrekt begrijpelijk dat de taliban niet direct overging tot het nemen van stappen om verzoeker in hun kamp te winnen. Verzoeker was bijzonder zwaar aangedaan waardoor het voor de taliban weinig zin had om direct over te gaan tot concrete stappen. Er is niets bevreemdend aan het feit dat de taliban verzoeker eerst enigszins tot rust laat komen, en wacht tot een moment waarop verzoeker effectief vatbaar is voor hun manipulatieve rekruterings technieken. Een 15-jarige die net zijn ouders en zus heeft verloren, die net zijn leven verwoest heeft zien worden, is nauwelijks in staat om naar eender wat te luisteren, laat staan naar de verhalen en ideologie van de Taliban. Het is daarom erg begrijpelijk dat de taliban pas in actie schiet op een moment dat verzoeker zich enigszins kan openstellen tot wat anderen hem vertellen over het wie en waarom van het sterven van zijn ouders.

Tot slot vindt verwerende partij het bevreemdend dat verzoeker "een originele, spierwitte, ongekreukte taskara kan voorleggen, terwijl zijn huis gebombardeerd werd. Verzoeker gaf echter een volstrekt aannemelijke verklaring door te stellen dat zijn taskara in een stalen doos bewaard werd, waardoor deze ongeschonden uit het bombardement is kunnen komen.

Verwerende partij verduidelijkt op geen enkele manier waarom deze verklaring niet aannemelijk is."

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de verplichtingen van de asielinstanties qua onderzoek en geeft hij een omstandige theoretische uiteenzetting - met verwijzingen naar een veelheid aan rechtspraak van onder andere het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en rapporten van UNHCR - omtrent de samenwerkingsplicht. Verzoeker meent dat verweerder de samenwerkingsplicht en de eigen onderzoeksplicht schendt door deze risico's niet samen met verzoeker na te gaan in termen die verzoeker zelf ook kan begrijpen.

Verder houdt verzoeker een op algemene informatie gebaseerd uitgebreid theoretisch betoog inzake de verplichtingen van asielinstanties qua onderzoek op vlak van landeninformatie (onderdeel 2), het tekort aan informatie, meer bepaald het gebrek aan informatie omwille van de situatie in Afghanistan en het gebrek aan informatie om in te kunnen schatten welke behandeling terugkeerders uit het Westen riskeren (onderdeel 3), en kritiek op de inschatting van en de bronnen waar verweerder zich op beroept om het risico voor terugkeerders te beoordelen (onderdeel 4).

In een vijfde onderdeel maakt verzoeker een uitgebreide risicoanalyse voor personen die terugkeren na in het Westen asiel te hebben aangevraagd, dit aan de hand van een veelheid aan rapporten van onder meer Amnesty International, EUAA, UNHCR, Freedom House, de VN Veiligheidsraad, etc. en rechtspraak van het EHRM. Concreet wijst verzoeker op het volgende:

“Verwerende partij geeft aan dat in navolging van de EUAA richtlijnen van april 2022 weliswaar aan dat er met een aantal risicobepalende omstandigheden rekening moet worden gehouden, maar laat het vervolgens volledig na om dit ook te doen. Nochtans zijn er een aantal elementen die maken dat verzoeker een verhoogd risico loopt bij een hervestiging, indien we de (niet-exhaustieve) parameters van EUAA toepassen¹⁸¹:

- Regio van herkomst: Volgens EUAA is er een groter risico in plattelandsgebieden waar Pashtunen wonen: verzoeker is als Pashtun afkomstig uit het district Tagab (Kapisa), hetgeen ruraal gebied is waar voornamelijk Pashtunen wonen. Zo’n 90 procent van de inwoners van verzoekers district zijn Pashtunen.¹⁸²

- Leeftijd: Verzoeker was minderjarig bij aankomst in het Westen.

Verzoeker ontvluchtte samen met zijn broer Afghanistan in het najaar van 2019. Verzoeker verbleef noodgedwongen ongeveer 1 jaar in Iran en 8 maanden in Istanboel (Turkije). Van daaruit reisde hij via Griekenland en Macedonië door naar Servië waar hij ongeveer 3 maanden verbleef. Vervolgens reisde verzoeker via Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk door naar België, waar hij op 12 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker was ongeveer 2 jaar onderweg van Afghanistan naar België.

Hij vertrok op 15-jarige leeftijd uit Afghanistan, kwam hier op 17-jarige leeft aan, en is momenteel 19 jaar oud.

- De duur van het verblijf in een westers land: Verzoeker kwam in mei of juni 2021 aan in Griekenland. Sindsdien verblijft verzoeker onafgebroken in het Westen.

Jongeren die op jonge leeftijd toekomen in het Westen spreken misschien nog wel Dari of Pashtu, maar hun accent en gedrag zijn anders bij terugkeer, waardoor ze meteen opvallen. Daarnaast beschikken ze niet over de plaatselijke kennis en ervaring die nodig is om risico's in te schatten of aan te pakken: [...]

Verzoeker is op een erg jonge leeftijd aangekomen in Europa op een moment waarop hij nog steeds zeer beïnvloedbaar was. Ondertussen verblijft hij reeds geruime tijd in het Westen en België. Op dit moment wordt hij beïnvloed door Westerse waarden en normen. Uit wetenschappelijk onderzoek blijkt immers dat de sociale ontwikkeling en persoonlijkheidsontwikkeling plaatsvindt tijdens deze belangrijke en vormgevende tienerjaren. De adolescentie, het ontwikkelingsstadium tussen de kindertijd en de volwassenheid is een tijd van grote fysieke, cognitieve en sociale veranderingen.

[...]

Verzoeker meent dat hij als dusdanig vatbaar is toe te behoren aan een groep die riskeert het slachtoffer te worden van artt. 2 en 3 EVRM in het geval van terugkeer naar Afghanistan en de asielinstanties ex officio moeten onderzoek voeren naar deze risico's. Van een jongen die als 13-jarige Afghanistan ontvlucht is kan niet verwacht worden dat hij zelf zich heeft op hoe zijn omgeving tegenover hem zal staan bij terugkeer. Dat vergt specifieke kennis en abstract inzicht en de mogelijkheid om onderbouwde hypothesen te maken die niet gebaseerd zijn op kennis en informatie van voor de vlucht uit het herkomstland.

Verwerende partij dient als asielinstantie deze informatie samen met verzoeker in kaart te proberen brengen. Het is een specifieke situatie waarin informatie bij gebrek aan terugkeerders en het surplace karakter van de vrees lacunair is, en de samenwerkingsplicht gebiedt verwerende partij exact dit te doen.”

In een zesde onderdeel verwijst verzoeker uitgebreid naar landeninformatie aangaande het talibanbestuur op zich en bespreekt hij uitvoerig de implicaties voor Afghaanse burgers.

Vervolgens poneert verzoeker enkele “essentiële rechtsvragen en bewijsstandaarden in functie van een toekomstgerichte beoordeling”.

In een achtste onderdeel houdt verzoeker, verwijzend naar relevante rechtspraak en landeninformatie, een omstandig betoog inzake de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Hij benadrukt dat het opzettelijk handelen van het talibanregime aan de basis zou liggen van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan.

In dit verband wijst verzoeker op zijn persoonlijke situatie:

“Er zijn serieuze indicaties dat verzoeker als terugkeerder uit het Westen heden, nu de Taliban het volledige grondgebied controleert, en gelet op de huidige socio-economische situatie, zou worden uitgesloten van enige hulp, bijstand en onderdak, op grond van zijn hoedanigheid van terugkeerder uit Europa, en hiertegen geen enkele bescherming van de Taliban zal krijgen, en dit eveneens op grond van zijn hoedanigheid als terugkeerder.

Het gaat om ernstige schade die intentioneel wordt toegebracht.”

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

“2. Standpunt FOD Buitenlandse Zaken tov Afghaanse ambassade”.

2.3. In de aanvullende nota van 19 juli 2023 verwijst verzoeker middels URL en citaten uit rapporten naar actuele landeninformatie met betrekking tot de situatie in Afghanistan. Daarnaast voegt verzoeker volgende stukken bij de aanvullende nota:

“1. Standpunt Buitenlandse Zaken over hervatting afgifte paspoorten door de Afghaanse ambassade;

2. Attest van de Afghaanse Ambassade;

3. Briefwisseling met de DVZ;

4. Arbeidscontract bij post NL

5. Verzoekers tiktok profiel”.

2.4. Bij aanvullende nota van 24 juli 2023 brengt verzoeker volgende stukken bij:

“EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, [URL]

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, [URL]

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, [URL]

COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022

COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, [URL]

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, [URL]

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, [URL]

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, [URL]

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022 [URL]

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023 [URL]”.

2.5. Bij aanvullende nota van 26 juli 2023 brengt verzoeker volgende stukken bij:

“1. Bewijzen van werk

2. Schoolrapport HIVSET

3. Verklaring dorpschoofd met Nederlandse vertaling”.

2.6. Ter terechtzitting legt verzoeker middels een aanvullende nota volgend stuk neer:

“1. Verbetering vertaling verklaring dorpschoofd”.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige en bijzonder omstandige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. De Raad stelt vast dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van het EVRM en artikel 10, lid 3, onder b) van de Procedurerichtlijn, maar niet de minste toelichting geeft hoe deze artikelen zouden zijn geschonden.

4. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban. Verzoeker verklaarde dat zijn huis door een buitenlands/Amerikaans vliegtuig werd gebombardeerd in september 2018, waarop de taliban hem trachtten gedwongen te rekruteren zodat verzoeker wraak zou nemen voor de dood van zijn ouders. Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker noch het bombardement op zijn huis, noch zijn daaropvolgende problemen met de taliban in Afghanistan aannemelijk maakt.

5. In navolging van verweerder hecht de Raad evenmin enig geloof aan verzoekers verklaringen aangaande het voorgehouden bombardement op verzoekers huis door een Amerikaans/buitenlands vliegtuig.

Vooreerst stelt de Raad samen met verweerder vast dat verzoeker het bij de DVZ nog had over een onbekend vliegtuig (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud stelde verzoeker echter dat zijn verklaringen bij de DVZ fouten bevatten en dat het bombardement werd uitgevoerd door buitenlandse troepen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3).

Te dezen dient benadrukt dat van een verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De verzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, aangezien op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De verzoeker draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Bovendien werden verzoekers verklaringen op de DVZ aan hem werden voorgelezen en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker verkeerde verklaringen zou afleggen aangaande het vliegtuig dat verantwoordelijk was voor het bombardement van zijn ouderlijk huis en de dood van zijn ouders en zus, hetgeen uiteindelijk de aanleiding vormde voor zijn voorgehouden problemen met de taliban. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, betreffen verzoekers aanpassingen in verband met dit vliegtuig bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bezwaarlijk een detail en vormen deze een negatieve indicatie voor wat betreft de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent dit vermeende bombardement.

6. Bovendien kan verzoeker niet verklaren hoe hij weet dat buitenlandse troepen/Amerikanen verantwoordelijk waren voor het bombardement, te meer aangezien hij zelf niet aanwezig was ten tijde van het bombardement (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9).

De toelichting in het verzoekschrift, met name dat verzoeker het vliegtuig zelf niet heeft gezien en dat hij veronderstelt dat het om een buitenlands vliegtuig gaat dat zijn huis heeft gebombardeerd, kan geen verschoning bieden voor de vaststelling dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud herhaaldelijk en stellig verklaart dat zijn huis gebombardeerd werd door buitenlandse troepen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3, p. 6, p. 8, p. 13).

7. Verder stelt verweerder terecht dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij het bombardement, een ernstige en ingrijpende gebeurtenis waarbij verzoekers ouders en zus om het leven kwamen, exact zou kunnen situeren in de tijd. Dit is echter niet het geval (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9).

Waar in het verzoekschrift wordt gewezen op verzoekers jonge leeftijd ten tijde van de gebeurtenissen, dient opgemerkt dat verzoeker reeds vijftien jaar oud was en ook van een jong persoon kan worden verwacht dat hij gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen over zijn eigen leven en een dermate ingrijpende gebeurtenis precies zou kunnen situeren in de tijd. Naast het verlies van zijn zus en ouders heeft het bombardement immers geleid tot een belangrijke wijziging in verzoekers levensloop, met name dat hij zijn land heeft verlaten naar een voor hem onbekende bestemming.

8. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij aan de hand van de voorgelegde video van zijn huis en een foto van zijn overleden vader wel degelijk aannemelijk maakt dat zijn huis gebombardeerd werd door de NAVO, dan wel door het door de NAVO gesteunde voormalige overheidsleger.

Met de loutere verwijzing naar de reeds door hem bijgebrachte stukken en de stelling dat het bombardement wel degelijk aannemelijk is, doet verzoeker echter geen afbreuk aan de terechte en pertinente motivering van verweerder aangaande de door verzoeker bijgebrachte stukken. Deze motivering luidt als volgt:

“Verder slaagt u er niet in te bewijzen dat het bombardement dat plaatsvond wel degelijk op uw huis was. U legt een foto van een verwoest huis neer, maar kan op geen enkele manier aantonen dat het wel degelijk om uw huis gaat. U legt ook een video neer, maar opnieuw toont u niet aan het uw woning betreft. U verklaart dat uw schoonvader en oom deze video maakten (CGVS p. 7). Echter bent u niet op de video te zien, alsook zijn er geen familieleden van u op de video te zien.

Ter staving van het bombardement legt uw ook een foto van uw overleden vader voor. Allereerst slaagt u er op geen enkele manier in aan te tonen dat dit wel degelijk uw vader is. Ter staving van uw relaas legde u de taskara van uw vader voor. Deze taskara toont echter niet aan dat hij effectief uw vader is, noch dat hij de overleden man is op de voorgelegde foto. De taskara betreft een kinderfoto waardoor een vergelijking niet mogelijk is. Ook maakt de foto niet duidelijk hoe deze persoon om het leven kwam. In het bombardement verloor u uw moeder en zus. Van hun overlijden kan u geen stukken voorleggen. U gevraagd naar hoe het komt dat u enkel van uw overleden vader een foto heeft, verklaart u dat het een schande is om foto's te laten nemen van hem (CGVS p. 9). Deze verklaring vergoelijkt niet waarom u een foto van uw overleden vader heeft, maar niet van uw overleden moeder en zus. Verder kan u ook geen overlijdensaktes voorleggen.”

Bij gebrek aan enig concreet verweer blijven voorgaande vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, overeind.

9. Gelet op de voorstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen aangaande het vermeende bombardement op zijn huis. Aangezien het bombardement van zijn huis volgens verzoekers verklaringen de aanleiding vormde voor zijn problemen met de taliban – deze wilden dat hij wraak nam voor de dood van zijn ouders – kunnen verzoekers voorgehouden problemen met de taliban evenmin worden aangenomen.

10. Daarenboven zijn verzoekers verklaringen aangaande zijn problemen met de taliban *an sich* niet geloofwaardig. Verweerder motiveert dienaangaande op goede gronden als volgt:

“Ook is het gezien de context in Afghanistan bevreemdend dat u het eerste bezoek van de taliban niet serieus nam (CGVS p. 10). U gevraagd naar wie u precies kwam opzoeken, verklaart u dat het de mensen van M.M., het hoofd van de aanwervingen, waren. U slaagt er niet in meer concrete informatie te geven over deze personen, alsook niet over M.M. (CGVS p. 10).

U beweert dat de taliban u gedwongen wil rekruteren. Er dient echter gewezen te worden op het feit dat dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Wanneer de taliban voor een tweede maal bij u langskwam, werd u met geweld meegenomen naar Khalaidro. U werd daar gefolterd en gemarteld waardoor u drie tanden verloor (CGVS p. 10-11). U gevraagd naar door wie u gemarteld werd, kan u hier geen antwoord op geven (CGVS p. 14). Ter staving van het verlies van uw drie tanden legt u twee Afghaanse documenten voor, alsook een document van een Belgische arts. Deze documenten bevestigen louter het feit dat u drie tanden mist, maar vormen geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw tanden verloren hebt. Hoe dan ook is het bevreemdend dat de taliban u zou martelen, daar zij als doel hadden u te rekruteren.

Verder kunnen er de nodige vraagtekens geplaatst worden bij de ernst van de bedreigingen die u ontving. U verklaart dat de taliban nog steeds naar u opzoek is. U weet dit omdat de taliban uw oom aansprak; als ze ooit te weten zouden komen dat uw oom u gelopen heeft of nog contact met u heeft, zullen ze hem niet laten gaan (CGVS p. 13).

Gezien uw familie u zowel geholpen heeft het land te verlaten, alsook nog contact met u had, is het niet onredelijk te veronderstellen dat zij toch enige vrees kennen. U verklaart echter dat uw oom en broer nog steeds in hetzelfde dorp wonen (CGVS p. 4) en dat alles goed gaat uw oom (CGVS p. 13). Ook verklaarde u dat er geen incidenten meer plaatsvonden tussen u en uw familie (CGVS p. 14). Wat uw broer betreft verklaart u dat hij zijn fysieke krachten verloren heeft en dat de taliban hierdoor geen interesse in hem heeft (CGVS p. 13). U kan hieromtrent geen bewijsstukken voorleggen, waardoor aan deze blote bewering geen geloof kan worden gehecht. Bovenstaande verklaringen overtuigen niet en ondergraven de geloofwaardigheid van uw relaas compleet.”

Voorgaande vaststellingen zijn terecht en pertinent en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten aan ter weerlegging of ontkrachting van bovenstaande motieven.

11. Inzake verzoekers taskara en de taskara van zijn broer motiveert verweerder in de bestreden beslissing als volgt:

“Naast de eerder besproken documenten legt u ook uw eigen taskara voor. Bij DVZ verklaarde u dat uw taskara vernietigd werd in het bombardement (vragenlijst DVZ p. 10 – vraag 25). Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud uw originele taskara voorlegt, wordt u geconfronteerd met uw eerdere verklaring. Als antwoord geeft u dat u uw taskara verloren was in het bombardement, dat hij onder het puin lag, maar dat uw oom deze later vond en u opstuurde (CGVS p. 7). In dit opzicht is het echter bevreemdend dat u een originele, spierwitte, ongekreukte taskara kan voorleggen. U hiernaar gevraagd verklaart u dat u uw taskara in een stalen doos bewaarde en dat deze hierdoor niet vuil is (CGVS p. 8). Deze verklaring vergoelijkt echter niet hoe het mogelijk is dat een identiteitsdocument in perfecte staat vanonder het puin gehaald wordt – ook al bevond het document zich in een stalen doos – alsook niet hoe een document ongekreukt de briefpost van Afghanistan naar België doormaakt. Er kunnen de nodige vraagtekens geplaatst worden bij de echtheid van deze taskara, net als bij de bewering dat uw huis vernield zou zijn. Ook legde u de taskara van uw broer voor. Deze heeft echter geen bewijswaarde wat uw zaak betreft, daar deze hoogstens zijn identiteit zou kunnen staven, niets meer. Over het geheel van documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat–generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afgaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afgaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief.”

Verzoeker biedt in het verzoekschrift geen dienstig verweer tegen voormelde terechte en pertinente motivering. Verzoeker herneemt louter dat zijn taskara in een stalen doos bewaard werd waardoor deze ongeschonden uit het bombardement is kunnen komen, wat echter geenszins afbreuk kan doen aan de voormelde motivering.

12. De bij aanvullende nota van 26 juli 2023 neergelegde brief van het dorpshoofd, alsook de verbeterde versie van deze brief die werd neergelegd ter terechtzitting, kan de voorstaande vaststellingen inzake de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet doen ombuigen. Een document moet, om bewijswaarde te hebben, immers coherente en geloofwaardige verklaringen ondersteunen, *quod non in casu*, gelet op het voorgaande. Bovendien valt niet in te zien dat verzoeker dit document, dat zijn beweringen omtrent het bombardement ondersteunt, niet eerder tijdens de procedure heeft neergelegd. Verzoekers uitleg ter zitting, dat hij het vergeten indienen was, is geenszins ernstig. Daarnaast dient opgemerkt dat het document een kopie betreft, dat het geenszins een officieel document is en dat de ongedateerde brief duidelijk is opgesteld op vraag van verzoeker. Bijgevolg kan geen bewijswaarde aan de bijgebrachte brief worden gehecht en is deze geenszins in staat de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te wijzigen.

13. Ten overvloede wordt vastgesteld dat verzoeker, nadat hij Afghanistan had verlaten en vervolgens ongeveer 1 jaar in Iran en 8 maanden in Istanboel had verbleven, via Griekenland en Macedonië naar Servië reisde, waar hij ongeveer drie maanden verbleef, om daarna via Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België te reizen, waar hij aankwam op 11 augustus 2021 (verklaring DVZ, vraag 33; verzoekschrift, p. 60). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliët een verzoek om internationale bescherming in te dienen in het eerste, veilig Europese land waar hij aankwam en gewoon verder reisde doorheen meerdere Europese landen alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte

vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

14. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift uitgebreid naar talrijke landeninformatie inzake de situatie en Afghanistan die terugkeren na een verblijf in Europa en de houding van de taliban en geeft een omstandige uiteenzetting dienaangaande. Hij meent dat er een aantal elementen zijn die maken dat hij een verhoogd risico loopt bij hervestiging, met name zijn regio van herkomst, zijn minderjarige leeftijd bij aankomst in Europa en de duur van zijn verblijf in Europa.

14.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in Europa, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

14.2. *In casu* blijkt dat verzoeker Afghanistan in het najaar van 2019 samen met zijn broer heeft verlaten en vervolgens ongeveer 1 jaar in Iran en 8 maanden in Istanboel verbleef.

Vervolgens reisde hij via Griekenland en Macedonië naar Servië, waar hij ongeveer drie maanden verbleef, om daarna via Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België te reizen, waar hij aankwam op 11 augustus 2021. Verzoeker diende op 12 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in België. Verzoeker is momenteel 19 jaar oud (verklaring DVZ, vraag 33; verzoekschrift, p. 60).

Vooreerst dient opgemerkt dat verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan op vijftienjarige leeftijd reeds (grotendeels) gevormd was naar Afgaanse gebruiken, waarden en normen. Immers, uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij geboren is in Ahmadkhel, in het district Tagab in de provincie Kapisa, dat hij daar zijn hele leven heeft gewoond tot aan zijn vertrek uit Afghanistan en dat hij er naar school ging (verklaring DVZ, vragen 10 en 11; notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4).

Te dezen wordt een norm aanzien als het geheel van concrete gedragsregels en voorschriften die de vertaling zijn van de onderliggende waarden van een groep of samenleving. Deze normen zijn vastgelegd in rechtsregels maar het kunnen ook ongeschreven regels zijn. Normen bepalen mede het sociaal handelen, omdat mensen - veelal onbewust - hun gedrag aanpassen aan de normen van de situatie. Sociale normen zijn de (vaak ongeschreven) regels en verwachtingen die in een bepaalde context gelden. Sociale normen kunnen soms willekeurig lijken omdat ze doorheen de tijd veranderen en er zich ook (lokale) geografische verschillen voordoen, maar ze regelen en maken het sociale leven mogelijk. Normen variëren tussen en binnen samenlevingen onderling. Deviant gedrag, het niet voldoen aan bepaalde normen, heeft een invloed op de sociale status en acceptatie binnen de samenleving en kan tot uitsluiting leiden.

Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar zijn verblijf in Europa van ongeveer twee jaar maakt verzoeker zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan niet concreet aannemelijk. Waar verzoeker middels aanvullende nota van 26 juli 2023 stavingstukken inzake de omstandigheden van zijn verblijf in België bijbrengt (stukken 4-5, bij aanvullende nota van 19 juli 2023; stukken 1-2, bij aanvullende nota van 26 juli 2023), kan hieruit niet blijken dat verzoekers gedragingen doordrongen zijn van een zodanig (onbewuste) verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Verzoekers TikTok-account, de arbeidsovereenkomst bij Post NL, zijn schoolrapport (schooljaar 2021-2022) en de attesten van uitzendarbeid wijzen erop dat verzoeker actief is op sociale media, onderwijs (OKAN) heeft genoten en werkzaam is op de Belgische arbeidsmarkt, maar tonen geenszins aan dat verzoeker zich (onbewust) bepaalde gedragingen, normen en waarden, die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afgaanse samenleving, zodanig eigen zou hebben gemaakt dat hij die onmogelijk nog kan veranderen.

Verzoeker toont niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van (onbewust) gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, laat verzoeker na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in België hem dermate zou hebben veranderd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

De Raad wijst er andermaal op dat verzoeker minstens tot zijn vijftien jaar in Afghanistan heeft verbleven en er naar school ging, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in Afghanistan en heeft nog steeds contact met zijn familieleden die in Afghanistan zijn gebleven (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Op basis van de voorgaande vaststellingen dient benadrukt dat de loutere verwijzing naar algemene informatie in het verzoekschrift en de aanvullende nota's niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in geval van terugkeer een risico loopt om vervolgd te worden. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen, maar blijft hier, gelet op wat voorafgaat, in gebreke.

Gelet op wat voorafgaat, brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou gevisieerd worden omwille van zijn verblijf in Europa.

Daar waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar het leven onder talibanbewind, dient andermaal benadrukt dat verzoeker zijn vrees voor vervolging (of reëel risico op het lijden van ernstige schade) concreet dient aan te tonen. Nergens in de beschikbare landeninformatie wordt gesteld dat alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in het verzoekschrift en de aanvullende nota's louter te citeren uit algemene landeninformatie, blijft verzoeker in gebreke en kan hij evenmin afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

Hetzelfde geldt voor verzoekers verwijzing naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie verstoten worden omdat zij met schaamte en mislukking geassocieerd worden. Er dient hernomen dat een loutere verwijzing naar landeninformatie, die geen betrekking heeft op verzoekers persoon, niet kan volstaan. Verzoeker dient concreet aan te tonen dat hij bedreigd of vervolgd wordt in zijn land van herkomst, wat niet het geval is. Bovendien heeft verzoeker, die nog steeds contacten onderhoudt met zijn familie, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de beroepsprocedure evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Wat betreft het bij het verzoekschrift en de aanvullende nota van 19 juli 2023 neergelegde stukken in verband met het e-mailverkeer met Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade te Brussel, het standpunt van Buitenlandse Zaken over het hervatten van de afgifte van paspoorten door de Afghaanse ambassade, het attest van de Afghaanse ambassade en de briefwisseling met de DVZ, alsook verzoekers betoog dat hij niet beschikt over geldige Afghaanse reisdocumenten, dient het volgende worden opgemerkt. Voor zover verzoeker enerzijds stelt dat de Afghaanse ambassade te Brussel, indien deze opnieuw documenten zou afleveren, door de taliban wordt aanzien als niet loyaal aan de taliban, en anderzijds dat, waar de Afghaanse ambassade geen Afghaanse reisdocumenten kan afleveren en in geval van identificatie van de betrokkene door de Afghaanse ambassade, een Europese laissez-passer van de DVZ de betrokkene de mogelijkheid zal geven om naar Afghanistan te reizen, dient benadrukt dat noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De hypothetische constructie van verzoeker rond het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort, dan wel Europese laissez-passer, is niet dienstig in het kader van het onderzoek naar een internationale beschermingsnood. Uit de thans beschikbare informatie in verband met terugkeer kan niet blijken dat terugkeer voor iemand als verzoeker, die geen specifiek profiel heeft, problematisch is. Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op zijn terugreis, dient opgemerkt dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan*", augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de-factotaliban* autoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont echter niet aan dat hij over een dermate specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten.

Gelet op wat voorafgaat, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit Europa en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij op heden louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar Afghanistan, een vrees voor vervolging dient te koesteren, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

15. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

15. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*” - vrije vertaling: “*Ernstige schade moet de vorm aannemen van een gedraging van een actor (artikel 6 QD). Algemeen slechte sociaal-economische omstandigheden worden op zich niet beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, (b), QD, tenzij er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor.*”).

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van

objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

16. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen

leden van de taliban en tegen sjiitische burgers. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kapisa. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "Country Guidance Afghanistan" van januari 2023.

Verzoeker citeert in het verzoekschrift en de aanvullende nota van 19 juli 2023 uit landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan. Verzoeker brengt echter geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de analyse van de veiligheidssituatie is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De in het verzoekschrift en de aanvullende nota van 19 juli 2023 aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS